

prosinec 2018

Lid, který chodí v temnotách, uvidí velké světlo;
nad těmi, kdo sídlí v zemi šeré smrti, zazáří světlo.

Iz 9:1

Sborový zvěstník

Časopis pro vnitřní potřebu sboru Církve bratrské v Chrudimi

V tomto čísle:

- M. Kudláček - Editorial
- M. Grohman - Aktuality ze života sboru
- M. Kudláček - Obrazy Vánoc mého dětství
- B. Švorcová - Mládež v roce 2018
- D. Novák - Simeon a pokoj spojený s bolestí

Z jednání staršovstva

Vybrané body z jednání staršovstva:

- *Staršovstvo jednalo se s. Ilonou Novotnou o modlitebním životě sboru.*
- *Staršovstvo jednalo o průběhu podzimního členského shromáždění.*
- *Staršovstvo projednalo informace k říjnovému členskému shromáždění a program na měsíc říjen a částečně i listopad.*
- *Staršovstvo projednalo vánoční program.*
- *Staršovstvo se zabývalo pastorační členů sboru.*
- *Staršovstvo projednalo výhled akcí na rok 2019.*

Editorial

Vánoce přicházejí ...

Vánoce znají všichni. Opravdu? My, křesťané si myslíme, že jsme držitelé pravdivého obrazu Vánoc. Pohotově odpovídáme, že o Vánocích se narodil Pán Ježíš Kristus, aniž bychom hlouběji domýšleli, co se vlastně stalo. Nabídnou následující možnost. Bůh se lidským tělem dotkl světa, který stvořil a viditelně započal dílo spásy. Dábel tehdy definitivně zjistil, že Bůh to s naší spásou myslí vážně. Bůh naši spásu započal z jistého pohledu velmi zvláštním způsobem – narozením malého a zranitelného dítěte. Ve druhé kap. Matoušova evangelia čteme, jak na tuto zvěst reagoval Herodes. Radoval se z narození Páně, tedy i jeho Vykupitele? Ne! Naopak, rozpoutal bestialní vraždění. Tento obraz, který je

hned na počátku Nového zákona, se však do našeho obrazu „pocukrovaných“ Vánoc nějak nehodí. Možná si říkáme, že se bál o svoji moc. Možná byl sadista. Možná to byl předobraz genocidy Židů ve dvacátém století. My si však musíme klást otázku pro nás mnohem nepříjemnější. Jak reagujeme my, když se do církve narodí nový člověk. Radujeme se z dalšího znovunarozeného dítěte? Nebo před něho postavíme tolik požadavků a překážek, že musí utéct do Egypta? Egypt je v Písmu obrazem. Svět tehdy poskytl ochranu Spasiteli. To je také jeden obraz Vánoc.

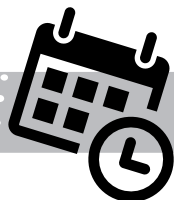
Mirek Kudláček

Nebesa vypravují o Boží slávě, obloha hovoří o díle jeho rukou.

Ž 19:2

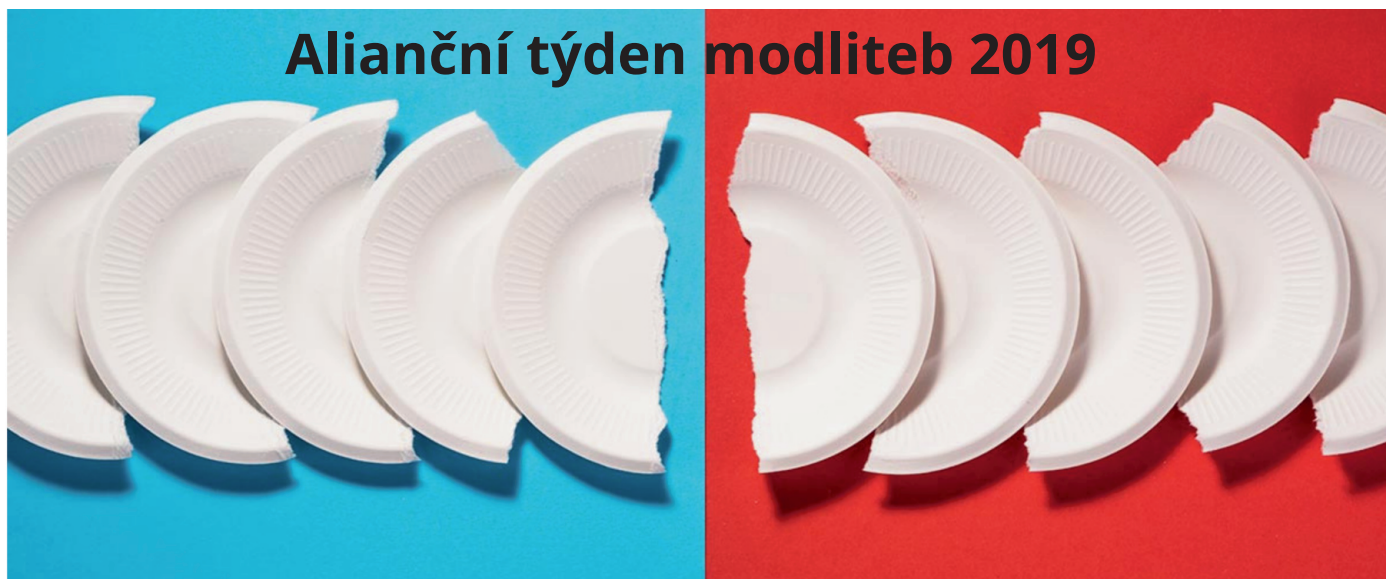
Co nás čeká, novinky

Jelikož Sborový zvěstník vychází jen jako občasník, přinášíme zde výhled na další domluvené či plánované akce. Pro aktuální informace sledujte kalendář (www.cb.cz/chrudim/kalendar), termíny se mohou změnit. Prosíme také o modlitby za jednotlivé akce.

Ekumenické bohoslužby v rámci Aliančního týdne modliteb a Týdne modliteb za jednotu křesťanů

7. 1. 2019
18:00 hod.	pondělí
Církev českobratrská evangelická
káže Tereza Koselová
9. 1. 2019
18:00 hod.	středa
Kaple na římskokatolické faře
káže Martin Grohman
11. 1. 2019
18:00 hod.	pátek
Církev bratrská
káže Jiří Heblt
13. 1. 2019
18:00 hod.	neděle
Církev československá husitská
káže Karel Vasilek
23. 1. 2019
18:00 hod.	středa
Kaple na římskokatolické faře
káže Anna Lavická

MODLITBY V POLARIZOVANÉ DOBĚ

JIŘÍ UNGER, TAJEMNÍK ČEA

Žijeme v době, kdy je pro společnost a nakonec i církev stále těžší hledat cestu k těm, s nimiž nesouhlasíme. Z nejrůznějších důvodů se společnost polarizuje a jsou mezi lidmi tak vysoké hradby, že je těžší a těžší slyšet, co druzí skutečně říkají a proč. Na významu nabývají nálepky, kterými škatulkujeme druhé a které komunikaci ihned činí obtížnější nebo ideologičtější. Sluníčkáři či pravdoláskaři, vítači či islamofobové, liberálové nebo fundamentalisté, pražské kavárna, nepřizpůsobiví, feministky, tradiční nebo progresivní atd. Rozdělení se nevyhýbá ani církvi. Doktrinální spory provázely církev v jejích dějinách vždy a byly odrazem více či méně poctivého hledání biblické pravdy. Jistě jsou mezi doktrínami jednotlivých církví významné rozdíly, které je třeba poctivě a s úctou k druhým pojmenovávat a diskutovat právě proto, že nám jde o co nejpravdivější porozumění Písmu a Bohu samotnému, i tomu, jak Ježíše Krista ještě plněji následovat. Mnoho konfliktů v církvi je ale často hlubším symptomem našich charakterových vad, neschopnosti komunikovat, vnitřní nejistoty nebo naopak touhy po kontrole a moci.

Politika stále více tíhne k nacionalismu a populismu, který využívá ta nejvíce štěpící témata vyvolávající co největší emoce – zvláště strach a hněv.

Politická polarizace se pohříchu nevyhýbá ani církvi a je otázka, jak jako církev obstojíme v době „populistické a post-pravdivé“. Evropská církev má s populismem a nacionalismem asi nejbohatší zkušenosti, ale přesto je to i oblast našeho historicky největšího selhání.

Rozdělení a konflikty jsou ale i ohromnou příležitostí k následování Krista. Církev dělí mnoho štěpících témat – role žen v církvi, vztah k lidem jiné sexuální orientace, genderové otázky, porozumění roli lidské svobody a Boží svrchovanosti, vztah k islámu a imigraci, kreacionismu či evolucionismu atd. Mnozí rychle a nekompromisně kladou hranice pravověří podél těchto linií. Debaty o těchto tématech jsou jistě legitimní, ale pro jednu ortodoxii často obětujeme jinou – ortodoxii a zvláště ortopraxi našeho vztahu k našim oponentům a „nepřítelům“. Tam, kde tak snadno vznikají hranice mezi my a oni, je naprosto klíčové, s jakou láskou a pokorou jednáme s těmi, kdo mají naprosto odlišné názory a postoje. V době, kdy Evropě vládne „politika identity“ bude způsob, jak církev projevuje svůj respekt a lásku k těm, kdo s ní nesouhlasí, a jak jim bude schopna naslouchat, klíčovými svědectvím. Milujeme-li jen své přátele, nejsme následovníci Kristovi.

Letošní Alianční týden modliteb je pokusem o „modlitby v rozdělené a polarizované době“.

Úvahy, svědectví, příběhy

Obrazy Vánoc mého dětství

Pravda je obraz, ale neexistuje žádný obraz pravdy.

(Marie-José Mondzain)

Jistě jste slyšeli úsloví, že Vánoce jsou svátky dětí. Koneckonců, na Vánoce se narodilo dítě – Ježíš Kristus. Ale já chci dnes psát o dětském těšení se na Vánoce. Moje těšení na Vánoce začalo většinou již na konci srpna, kdy jsem musel nastoupit do Košumberku. Na co jsem se nejvíce těšil? Na dárky, na cukroví, ale hlavně, že budu s maminkou a tatínkem konečně po čtyřech měsících opět doma. Jak se Vánoce blížily, přepadala mne panická obava, že se na pavilonu vyskytne nějaká infekční nemoc, a tudíž bude vyhlášena karanténa. To by znamenalo, že nikdo nesměl opustit pavilon. Mně se to naštěstí nikdy nestalo. Před Vánocemi jsem si stále myl ruce.

Příjezd 23. 12. domů byl vždy nádherný. Hrál jsem si s hračkami, které jsem dostal k narozeninám a samozřejmě jsem ochutnával vánoční cukroví, které měla maminka již napečené. S jedinou vý-

jimkou. Tou byly medvědí pracky, které jsme pekli společně, protože mojí povinností bylo utlouci koření v hmoždíři. Sedl jsem si tedy na zem, uchopil hmoždíř mezi kolena a drtil koření. V podvečer přijeli babička, dědeček a strýc ze Seče a přivezli dárky.

Na Štědrý den jsme od rána s tatínkem strojili stromeček a maminka nám chystala něco dobrého – později jsem dostával trošku čaje s rumem i já. Vedle toho chystala i u nás tradiční oběd – houbového kubu. Při strojení stromečku bylo mým úkolem navlékat cukrovinky z kolekce na háček a podával je tatínkovi. Odpoledne jsme šli k babičce a dědečkovi na Pumberka. Zde se sešla celá rodina. Bratřenci a sestřenice běhali po zahradě, a tak jsem si mohl v klidu povídat s dospělými členy rodiny.

Potom to přišlo. Štědrovečerní večere a rozbalování dárků. Čím více se rozbalování dárků blížilo, tím více jsem to chtěl oddálit, protože jsem věděl, že několikaměsíční očekávání se rozplyne jako

mlhový opar. To se také stalo a mne přepadl pocit úzkosti a prázdnoty. Ano, další dva dny jsem si hrál s dárky, ale věděl jsem, že 27. 12. musím odjet do Košumberku. Vždy jsem přemlouval dědečka, abychom jeli co nejpozději k večeru a jeli přes Slatiňany, což je asi o tři kilometry delší cesta. Když jsme jeli kolem tehdy ještě nekrytého zimního stadionu, zmocnil se mne ukrutný pocit nespravedlnosti. Moji vrstevníci – lhostejno, že jsem nikoho neznal – si bruslí, hrají si, potom půjdou domů ke stromečku a budou se svými nejbližšími. Další den možná pojedou na hory. Já naproti tomu musím jet do léčebny, kde bude hnusné jídlo, zlé a sprosté zdravotní sestry a zima – cca 15 stupňů.

Takto nepěkně končily všechny Vánoce v období mého dětství.

Mirek Kudláček

Mládež v roce 2018

Rok 2018 byl pro mládež shromáždění hosté posloužili rokem prohlubování již společně s částí naší mládeže existujících přátelství. Naše setkání probíhalo tradičně v sobotu chválami a slyšeli jsme také dvě od šesti hodin. Jako obvykle jsme svědectví. několikrát zavítali na Východočeskou houbu, sérii seminářů na dané téma pořádanou Odborem církve bratrské, kde jsme měli příležitost nejen načerpat něco z moudrosti řečníků, ale také pozdravit kamarády z jiných sborů naší církve.

Na podzim jsme měli vzácnou příležitost poznat část mládeže z Blanska, na jejímž vedení se podílí Vlasta Volfová. Na nedělním

shromáždění hosté posloužili společně s částí naší mládeže chválami a slyšeli jsme také dvě svědectví.

My jsme na pozvání tamního vedení zase zavítali do Kyjova, kde jsme strávili příjemný víkend. Náplní sobotního programu byla svědectví všech přítomných mládežníků, kteří pozvali Ježíše Krista do svého života. Věřím, že jsme všichni odjeli povzbuzeni, navíc jsme měli příležitost na vlastní kůži zažít moravskou pohostinnost, kterou kyjevští opravdu nezapřeli.

V letošním roce také pokračujeme ve spolupráci s pardu-

bickou mládeží. Setkáváme se pravidelně první sobotu v měsíci. K tomu, abychom se navzájem poznali více do hloubky, nám pomohla letní dovolená, na kterou jsme společně vyrazili. Máme zároveň pozvání na Silvestra do Pusté Rybné, kam pardubická mládež léta tradičně jezdila oslavit začátek nového roku.

Barbora Švorcová

Simeon a pokoj spojený s bolestí

David Novák

Jemu bylo Duchem svatým předpověděno, že neužije smrti, dokud nespasí Hospodinova Mesiáše. Vzal ho Simeon do náručí a takto chválil Boha: "Nyní propouštíš v pokoji svého služebníka, Pane, podle svého slova, neboť mé oči viděly tvé spasení, které jsi připravil přede všemi národy - světlo, jež bude zjevením pohanům, slávu pro tvůj lid Izrael." Ježíšův otec a matka byli plni údivu nad slovy, která o něm slyšeli. A Simeon jim poželal a řekl jeho matce Marii: "Hle, on jest dán k pádu i k povstání mnohých v Izraeli a jako znamení, kterému se budou vzpírat - i tvou vlastní duši pronikne meč - aby vyšlo najevo myšlení

mnohých srdcí." Lk 2, 26 – 35

Asi každý má nějaký sen, touhu, rád by se něčeho dočkal, něčeho dosáhl, a když ne on, pak by rád viděl na výsluní svoje děti nebo vnoučata. Lidé na sklonku života říkají, něco ve smyslu rád bych se toho a toho ještě dočkal. Příběh Simeona je o jednom takovém dočkání se. Při některých církevních obřadech se slova Simeona používají jako pohřební slova nebo jako závěr bohoslužeb, a to kvůli slovům „nyní propouštíš svého služebníka“. Přiznám se, že bych chtěl jednou odejít z tohoto světa se slovy, udělal jsem, co jsem mohl, nyní Pane propust svého služebníka, protože můj úkol je

splněn. Chtěl bych ale takto dokázat uzavírat jednotlivé kapitoly života. Nestihl jsem všechno, neviděl jsem všechno, nezažil jsem všechno, ale mohu něco uzavřít v pokoji. Dobře to vystihuje heslo jedné z největších a zároveň nejkomerčnější světové události – olympiády: Citius, Altius, Fortius (Rychleji, výše, silněji) ... tedy touha po neustálé cestě vpřed.

Ze slov Simeona slyšíme pokoj, vyrovnanost a pocit dokončení. Tedy přesně opak toho, čeho jsme svědky kolem sebe a asi někdy i u sebe. Jedna ze základních nálad doby je právě pocit nespokojenosti. Facebook, reklama-

ma a okolí nám sděluje, že stále je co zdokonalovat, zlepšovat a zvyšovat. Stále můžeme být hubenější, hezčí, silnější. Stále můžeme mít víc peněz, stihnout více věcí nebo získat více vědomostí. Nedávno jsem viděl jakousi aplikaci, kde lidé zadržovali na mapě světa, kde byli. Pochopitelně to pak dávali na FB a komentovali, kde ještě nebyli, jenže v reálu komunikovali „podívejte se, kde jsem všude byl“.

Slova Simeona i na základě výše uvedeného znějí v naší době mimo realitu. Jaká spokojenost? Jaké „nyní propouštíš svého služebníka“? Nedalo by se, Bože, ze Simeona ještě něco vymáchnout? Není to tak, že když je úkol splněn, měl by přijít další úkol, nebo jak říkáme s oblibou „další výzva“? Má vůbec člověk právo na to být spokojený? Nedávno vyšla kniha, která se rychle stala bestsellerem a která se přízračně jmenuje Vyhořelá společnost. V předmluvě se zde píše: „Každá epocha má své typické choroby. Měli jsme bakteriální éru, která skončila nejpozději objevem antibiotik. Navzdory rozšířeným obavám z chřipkové pandemie nežijeme dnes ve virové epoše ale v epoše vyhoření.“ Jedná se o určitou nadsázku, ale termín vyhořelá společnost, nebo epocha vyhoření, myslím, sedí.

V průběhu dějin se význam Simeonova chvalozpěvu posunul. Čte, zpívá a připomíná se jen první část a zapomíná se někdy, že chvalozpěv má i konec, slova o tom, že Mariinu duši pronikne meč a že Ježíš bude dán k pádu mnohým...

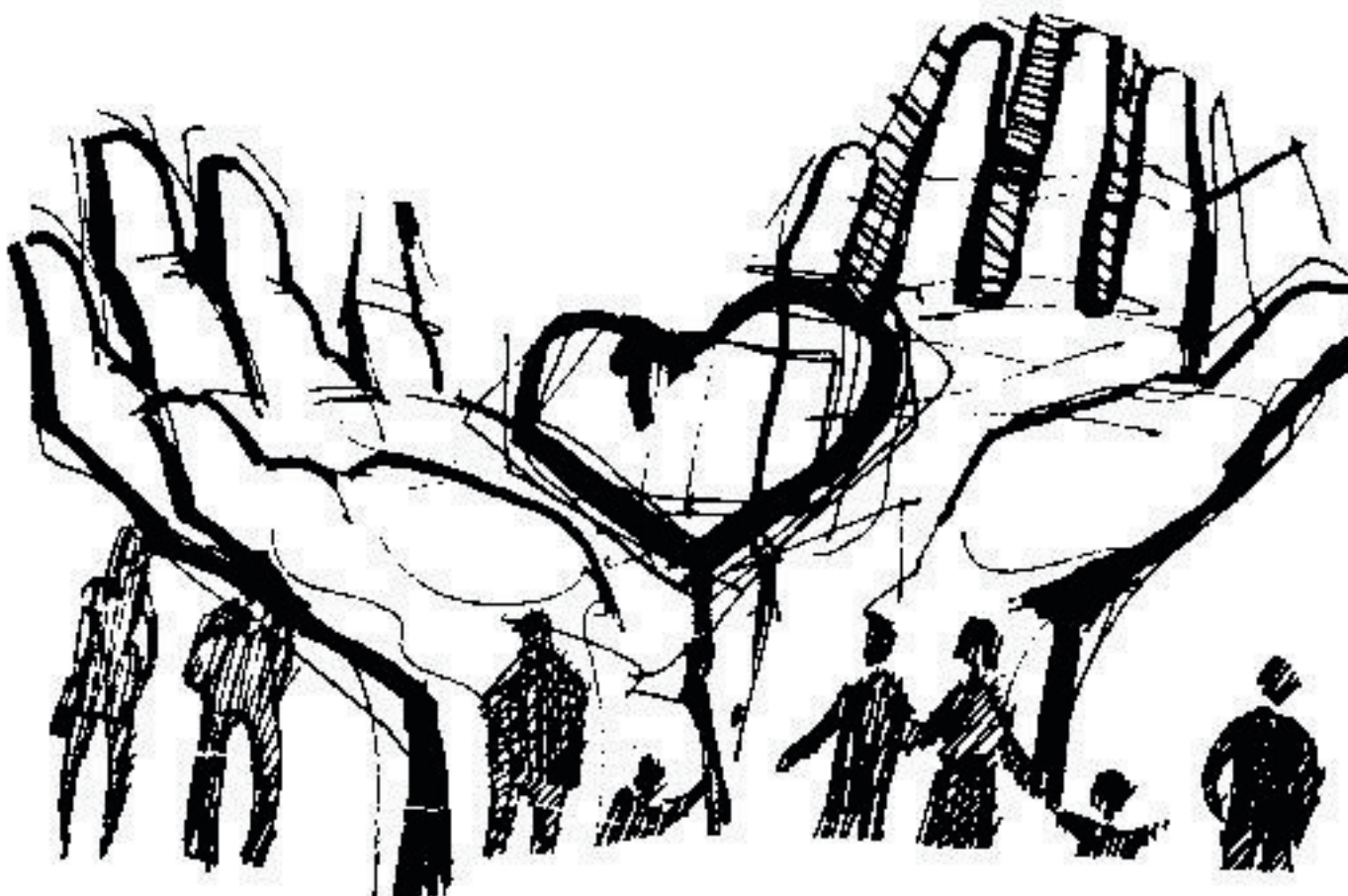
Podívejme se na chvalozpěv a nechme se jím inspirovat i do současných dnů na konci roku.

Simeon naslouchal
Jemu bylo Duchem svatým předpověděno, že neužije smrti, dokud nespátí Hospodinova Mesiáše. Vzal ho Simeon do náručí a takto chválil Boha. Přemýšlím, jak se Simeon tuto předpověď dozvěděl. Jak se stalo, že věděl, že se má dočkat zaslíbeného Mesiáše a kde vzal jistotu, jak slyšel Boží hlas. Nevíme technické detaily, ale máme dvě indicie. Čtete, kdo Simeon byl a známe jeho jméno. Simeon byl spravedlivý, zbožný a očekávající. Zároveň Simeon znamená slyšící. To, že slyšel, že užije Mesiáše, bylo proto, že Bohu naslouchal. O tom, že přijde Mesiáš, věděli všichni Židé, jen nevěděli, kdy a kdo to bude. V obecném povědomí byl ale očekáván. Na rozdíl od okolí ale Simeon slyšel Boha, a proto poznal v Ježíšovi Mesiáše. Mnohokrát jsme o tématu naslouchání Bohu slyšeli, a přesto o schopnost naslouchat Bohu neustále znovu a znovu vedeme boj. Je tolik hlasů, které nás od Boha odtahují, které jsou hlasitější, které nás upozorňují na mnohem „důležitější“ věci než na věci Boží. Když se zamyslíme nad pěti čidly, která máme, pak slyšení je čidlo, které v souvislosti s poznáváním Boha Písmo uvádí nejčastěji. Není to zrak – tak jak tomu bylo u národů, které obklopovali Izrael a kteří si svoje bohy vizuálně zpodobňovali, ale sluch. Základní vyznání Izraele pak není „viz“, ale „slyš“ Izraeli. Tím, že si Izraelci nesměli zpodobňovat Boha a nic, co by ho připomínalo, museli se místo na zrak, spolehnout na sluch. Zároveň slyšení neznamená slyšet nějaký šramot, ale jedná se o naslouchání srdcem, kdy člověk hledá Boží vůli, ptá se

Boha a různými způsoby očekává na Boží odpověď. V přírodě je to tak, že zvířata, která jsou odkázána na zrak, jsou spíše dravci. Ta, která se spoléhají na sluch, pak bývají lovena a jsou zranitelnější. Je to i proto, že vidíme dále, než slyšíme. Pokud neslyšíme, jsme zranitelní a pokud neslyšíme Boží hlas, jsme hodně zranitelní. Nějak žijeme, ale vlastně přestáváme rozlišovat správné od nesprávného. L. Paynová v knize Naslouchající modlitba píše: Simeon přijal slova od Pána a bez problémů podle nich jednal, protože to byl zralý modlitelník. Simeon ukazuje, že pokoj je důsledkem naslouchání.

(dokončení příště)

Sborový časopis Církve bratrské v Chrudimi,

Tištěno pro vnitřní potřebu sboru

Redakční rada: Miroslav Kudláček, Martin Grohman,

Zuzana Brůnová,

Vychází v Chrudimi jako občasník.

Vydal sbor Církve bratrské v Chrudimi, Filištinská 27, IČO 26520010

dne 23. 12. 2018 jako číslo **3/2018**.

Za věcnou správnost příspěvků odpovídají autoři.

Své příspěvky můžete posílat na adresu chrudim@cb.cz

Kontakty: kazatel sboru – Martin Grohman, tel.: 778014340,

šéfredaktor – Miroslav Kudláček, mirek.kudlacek@seznam.cz, tel. 723449470